

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ο κουρεύς τῆς Σεβίλλης.—Τὸ ἀνέβασμα μιᾶς κλασσικῆς κωμωδίας προϋποθέτει ἂν ὄχι μιὰ πραγματικὰ μελετημένη σκηνοθεσία καὶ πειθαρχία τοῦ συνόλου στὸ πνεῦμα τοῦ σκηνοθέτη—πράγματα ποῦ ἔχουν καταστήσει ἀδύνατα μὲ τίς σημερινές συνθήκες τοῦ θεάτρου μας—τουλάχιστον ἕναν ἀπόλυτο σεβασμὸ στὸ κείμενο καὶ στὶς ὁδηγίες τοῦ συγγραφέα. Δυστυχῶς δὲ συνέβη κάτι τέτοιο μὲ τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» ποῦ ἀνέβασε ὁ «θίασος Μυράτ» στὸ θέατρο Κοτοπούλη :

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τραγούδια τὰ παρμένα ἀπὸ τὴν ὁμόνυμη ὄπερα ποῦ «διηύθιζον» τὸ κείμενο τοῦ Μπωμαρσαί μὲ, πιθανὰ τεχνικούς ἀλλ' ἀχρηστούς, λαρυγγισμούς, ὁ κ. Μυράτ ἐθεώρησε καλὸ νὰ ἐπιδιορθώσει σὲ μερικὰ μέρη τὸν συγγραφέα σύμφωνα μὲ περιέργη ἀντίληψη. Ὁ κ. Μήτσος Μυράτ ποῦ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου μας καὶ ποῦ ὑποδύθηκε μ' ἐπιτυχία τὸν Φίγκαρο

θά συμφωνήσει πιστεύω μαζί μας πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιά δικαιολογία γιὰ τὸ κακομεταχείρισμα τοῦ κειμένου τοῦ Μπωμαρσαί.

Καὶ γιὰ νάρθουμε στὰ πράγματα ἀναφέρουμε μερικὲς ἐπιδιορθώσεις.

Ὅταν ὁ κόμης ρωτᾶει τί ἄνθρωπος εἶναι, ὁ Φίγκαρο σύμφωνα μὲ τὸ κείμενο ἀπαντᾷ :

—«Ἐνας ὁμορφος, κοντός, χοντρός, νέος, γέρος, παρδαλός, πονηρός, τετραπερασμένος, ξουρισμένος, ζαρωμένος, ποῦ ψαχουλεύει, παραμονεύει, τσιρῖζει καὶ μουρμουρῖζει συγχρόνως.»

Αὐτὸ δὲν ἄρεσε στὸ φίλο κ. Μυράτ καὶ ἀφοῦ πρόσθεσε πολλὰ δικὰ του ἔβαλε κι' ἕνα —. . . .
Κι' ὅλα τὰ εἰς—ίζει.» καὶ ἐτελείωσε.

Πιο κάτω ὅταν μιλάει γιὰ τὸ μαγαζί του, λέει:

—«Τὸ κατάστημά μου, δυὸ βήματα ἀπὸ δῶ, μπλέ βαμένο, δυὸ λεκάνες ξουρισματος ἀπ' ἔξω περούκες στὴ βιτρίνα, consilio manuque Figaro.»

Ὁ κ. Μυράτ λέει ἄλλα. π. χ. «. . . . μερούκες, μερουκάκια, τσατσάρες, τσατσάρακια. . . .» κ. τ. λ.

Στὴν ἄλλη πάλι πράξη ὅταν ὁ Μπάρτολλο τοῦ ὑπενημίξει τὸ χρέος του, ὁ Φίγκαρο πρέπει νὰ πει :

—«Ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν τιμιότητά μου, κύριε; Τὰ ἑκατο σας τάλληρα ; Θὰ προτιμοῦσα νὰ Σᾶς τὰ χρωστάω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, παρά νὰ Σᾶς τ' ἀρνηθῶ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή.»

Ὁ κ. Μυράτ λέει σχεδὸν τὸ ἀντίθετο.

Ἄφινοντας ἄλλα ἀρκετὰ, σημειῶνω πὼς ἡ εἴσοδος τοῦ Δὸν Μπαζίλιο ποῦ γίνεται γιὰ νὰ πει :

—«Τὰ μάθατε τὰ νέα ; Ὁ θεὸς ἐπλασε τὸν κόσμον σ' ἐπτά ἡμέρας»

δὲν ὑπάρχει στὸ κείμενο, εἶναι ἀδικαιολόγητη κι' ἀποτελεῖ προσθήκη ἀκατανόητη. Ὁ Δὸν Μπαζίλιο κατὰ τὸ κείμενο δὲν ξαναβγαίνει.

Αὐτὰ ὅλα ἀποτελοῦν λάθη ποῦ δὲν πρέπει νὰ ξαναγίνουν, ἐκτὸς ἂν ἐπιμένουμε καὶ νομίζουμε πὼς μπορούμε νὰ διορθώσουμε καὶ νὰ συμπληρώσουμε τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς.

Ἡ ἐκτέλεση ἀπὸ τὸ θίασον ἦταν καλὴ. Ὁ κ. Μυράτ ὅπως ἀναφέρομε καὶ πάρα πάνω δημιούργησε ἕνα Φίγκαρο, δροσερό, πεταχτό, τσαχπινι, Ἀξιέπαινη ἢ δις Οἰκονομάκου καὶ πολὺ καλὸς ὁ κ. Λεπενιώτης ποῦ σκιτσάρισε μὲ χοντρές καὶ φανταχτερές γραμμὲς τὸ ρόλο τοῦ Δὸν Μπαζίλιο κι' ἐκέρδισε ὁμόθυμα τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ. Πάνω ἀπ' ὅλους ὅμως, ἐξαιρετικὸς καὶ στὴ σύλληψη καὶ στὴν ἐκτέλεση τοῦ ρόλου του ὁ κ. Βεᾶκης. Μᾶς ἔδωσε τὸ μίζερο, τὸ ζηλιάρη καὶ τὸν ἐρωτόληπτο γέρο-Μπάρτολλο μὲ ζωντανότητα κι' ἀλήθεια ὅση ἀκριβῶς χρειάζεται στὴν ἀπόδοση κλασσικῶν κωμικῶν τύπων.

Τὰ σκηνικὰ παλῆά μ' ἀνοικοκυρεμένα.»